

ся об дарабу. Лежав так наперед рікі. В одну мить збила ся коло дараби на сих двох ковбках ціла громада. Що надлетить який, уже не просунеть ся. Сей зіпреть ся під дарабою, той висуне свій гузьир на неї, инший занутасть ся між ковбки. Їх бєрвена розложили ся, як довгі руки, на ріці і ловлять уже все, що навлине. Зачав робити ся великий стрім. Ковбки плывуть, летять, гатять об стрім, спинюють ся на ньому. На строму скрипнуть, тріщать, лопотить. Стогне, плаче, гуде, рсве, гримить.

Нараз, хто стояв над рікою — охнув із жаху. Що не було вже в людий надії, щоби бер могла вратувати ся — тепер станула їм перед очи страшна дійсність. Із горіща надлетіла в шаленому гонї нова дараба. Із такою силою гонила, що дух людям замирало. Чим більш близила ся ід бер, ставало яснїще, що летить просто на стрім.

Бебєвх!

Цїлий стрім затряс ся. Ковбки потисли, посунула ся під силою удару перша дараба. А як цїлий стрім овер ся на задньому її кінці і тепер наляг на нього та пригнув його трєхи не до дна ріки, передній край вискочив із води і напер з усеї сили на бер. А в ту ж мить і ковбки і друга дараба майже незамітно перессунули ся через бер і коли увільнені із строма ковбки почали розпливати ся по воді, видці із берєгів побачили, що там, де була бер, пливе свобідно вода, нічим не спинювана, грізна, страшна. Лише приберєжні бєрвена кладки сплили за водою і гритулили ся до берєга. У них почали